

Sis ütles Raarli: „Jah, se hea õppetaja! ta tulli saggedaste mele koli, lugges ja palus meiega seltsis Jummalat. Temma ütles mulle ka, et ma wågga haige pean ollema, et ma kül pean surrema, ja mul on wågga hea meel, et ta mulle töt on rákind, sest emma ütles ifka, et ma terweks piddin sama, ja ommeti ollin ma ühhesuggune haige. Õppetaja aitab mind surma wasto walmistada ja rágib minnoga ni fannaste ja armsaste. Oh, Tawet, kui hea on Jummal iggaühhe wasto! — ëa minno waese lapse wasto!”

Tawet olli seggaseks sanud, tahtis lapsokesselle, kes teadmatta temma juhhatajaks ja maenitsejaks olli sanud, wasto rákimisse san nad rákida, agga — tohter tulli tappa. Taweti jut jái rákimatta, ta wóttis lúa, läks omma paika ammetisse. Agga fui ta pühfis, siis seisits ifka weikesse Raarli kahvatand nággo ta silma ees, ja ta waikne heál olli ta förwus, mis ütles: „Oh kui hea on Jummal iggaühhe wasto! ëa minno waese lapse wasto!”

Ei tea, ehk se ei olnud ommeti õige, kui ma rikkaste luggo ja pólwe heaks piddasín. Mis annab selle lapsokessele sedda kannatus, sedda rahho? — Seált tullewad pissokesed lapsed, towad wanna Tawetile koppika. Kui need lapsed móda ollid läinud, tulli se wanna herra, kes ifka rohkeminni olli andnud, kui monni teine andja, ogga tárna olli ta üksi, tuikus diete piika feppi warral eddasí. Ta olli ni kahvatand, nago olleks ta haige olnud, — leina märk olli kùbbata peál. Jah, Tawet moistis jo árra, et se noor mees, kes temma melest kui illus dieke olli, et se nùud issa förwast árranàrtsinud. Wanna Taweti fohtas jái se herra seisma; ta silmad ollid nuttust tuhniks läinud, ei näinud diete rahha, mis Tawetile tahtis anda. Panni wimaks sure rahha Taweti peo peále ja ütles: „Mo poisi párrast, — kes sind ei pólgnud.”

Tawet mótses nùud sedda, et sel wannal saksal, kellel kellegist aialikust warrast pudust polnud, et sellele nùud keige warra jures